

РЕШЕНИЕ

№ 3036

гр. София, 09.05.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 45 състав, в публично заседание на 16.04.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **509** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, вр. чл. 26, ал. 1 ЗЧРБ.

Производството е образувано по жалба на В. И. П., гражданин на Молдова, с ЕГН [ЕГН] и ЛНЧ [ЕГН], съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 2 срещу отказ за предоставяне на право на постоянно пребиваване в Република България с рег. № 5364р-23808/20.09.2023 г., издаден от директора на Дирекция „Миграция“ към Министерството на вътрешните работи. Отказът е издаден на основание чл. 26, ал. 1 във вр. чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ, доколкото е прието, че при подаване на заявлението с рег. № 517000-9803/02.06.2023 г. за предоставяне на право за постоянно пребиваване на чужденец в Република България, жалбоподателят е декларирал неверни данни, по конкретно, че пребивава на посочения със заявлението адрес.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на административния акт поради противоречието му с материалния закон. Сочи, че изложеното в докладна записка, че В. И. П. не е намерен на адреса в [населено място], [улица], е в противоречие с обективната действителност, доколкото проверката от служителите на група „Миграция“ е извършена на номер 21А. Счита за недоказано твърдението на административния орган, че при подаване на заявлението жалбоподателят е депозирал документ с невярно съдържание. Твърди, че постановеният отказ за постоянно пребиваване се явява несъответен на прогласеното в чл. 8, ал. 1 от ЕКПЧ право на зачитане на личния и семейния живот. Моли за отмяна на акта и присъждане на деловодни разноски. Представя писмени бележки.

Ответникът - директор на Дирекция „Миграция“ към Министерството на вътрешните

работи оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена. Позовава се на отрицателно становище на Държавна агенция „Национална сигурност“. Счита, че представеният от жалбоподателя адрес в [населено място] е фиктивен, а същият реално живее в [населено място], кв. Б.. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Софийска градска прокуратура не взема участие по делото.

Съдът, като взе предвид твърденията на страните и прецени събраните доказателства, приема следното от фактическа и правна страна при цялостна проверка на основанията за законност на акта по чл. 146 от АПК:

Оспореният отказ е връчен на В. И. П. на 25.10.2023 г., а жалбата срещу него е подадена в съда на 07.11.2023 г., т. е. в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна - адресат на индивидуалния административен акт, подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Не е спорно, че жалбоподателят е подал заявление рег. № 517000-9803/02.06.2023 г. за предоставяне на право за постоянно пребиваване на чужденец в Република България на основание чл. 25, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ – за чужденец с български произход. Подадено е по образец и при спазване на чл. 34, ал. 2 от ППЗЧРБ – не по-късно от два месеца преди да изтече разрешеният срок за пребиваване на чужденеца в България. Представено е Удостоверение от Държавната агенция за българите в чужбина, съгласно което В. И. П. е от български произход. Към заявлението са били приложени всички, изискуеми документи, вкл.: свидетелство за съдимост; трудов договор от 29.05.2023 г. с „ПВ-Петков“ ЕООД, регистриран в НАП; декларация от Б. М., според която той осигурява жилище и адресна регистрация на В. И. П. в [населено място], [улица]. Във връзка със заявлението служители от група „Миграция“ при ОДМВР – С., извършили на 06.06.2023 г. физическа проверка на декларирания адрес и установили, че В. П. не живее там. При посещение на адреса е установена г-жа Е. С., която заявява, че не познава молдовския гражданин и че същият не живее на нейния адрес. Резултатите от проверката са оформени в Докладна записка, рег. № 517р-17672/12.07.2023 г. Въз основа на така установеното административният орган е издал оспорения отказ с рег. № 5364р-23808/20.09.2023 г., в който е приел, че В. И. П., за да получи разрешение за постоянно пребиваване в Република България и за да бъде вписан в регистрите на населението, е декларирал и се е възползвал от неверни данни като е заявил адрес на пребиваване на който не пребивава реално.

По делото е разпитан свидетелят Б. С. М., чиито показания съдът цени в съвкупност с останалия доказателствен материал.

Съгласно разпоредбата на чл. 26, ал. 1 от ЗЧРБ отказва се издаване на разрешение за пребиваване или продължаване на срока за пребиваване в страната на чужденец в случаите по чл. 10, ал. 1, т. 1 - 4, 6 - 11, 14, 16, 19 - 23 и чл. 26. Основният спор е за приложението на материалния закон и наличието на предпоставките, визирани в чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ – предоставен документ с невярно съдържание и декларирани неверни данни.

Съобразно чл. 25, ал. 3 от ЗЧРБ заявление за предоставяне на разрешение за постоянно пребиваване се подава лично в дирекция "Миграция" или сектор/група "Миграция" при съответната областна дирекция на Министерството на вътрешните работи. Директорът на дирекция "Миграция" или оправомощено от него лице взема

решение по заявлението в срок до два месеца от подаването му, като в случаите на правна и фактическа сложност и необходимост от представяне на допълнителни документи срокът може да бъде удължен с още два месеца. Разрешението се издава по ред, определен с правилника за прилагане на закона. Предвид това, оспореният акт е издаден от компетентен орган – директорът на дирекция "Миграция" – МВР. Постановен е в предвидената от закона писмена форма и съдържа реквизитите по чл. 59, ал. 2 от АПК – посочени са наименованието, органът, който я е издал, адресатът, фактическите и правни основания за издаването му. Актът има ясна разпоредителна част, посочено е пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва, датиран е и подписан.

Съгласно разпоредбата на чл. 25, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, разрешение за постоянно пребиваване в Република България може да получи чужденец от български произход. Съгласно чл. 23, ал. 6 от ЗЧРБ, за получаване право на постоянно или дългосрочно пребиваване чужденецът подава лично в дирекция "Миграция" или в сектори/групи "Миграция" при областните дирекции на Министерството на вътрешните работи заявление по образец и документи съгласно правилника за прилагането на закона. Безспорно по делото е, че жалбоподателят е чужденец от български произход по смисъла на § 1, т. 6 от ДРЗЧРБ, според който „лице от български произход" е лице, на което поне единият възходящ е българин (акт за раждане е приложен по л. № 23 от делото). ППЗЧРБ съдържа две групи норми, които посочват изискваните документи за предоставяне на разрешение за постоянно пребиваване в Република България на чужденец от български произход. На първо място, в Глава първа „Общи положения“, чл. 11, ал. 5 от ППЗЧРБ поставя като условие чужденецът да е влязъл законно в страната и да не притежава виза за дългосрочно пребиваване, като изискваните документи са становище от ДАНС, държавна такса и трудов договор регистриран в НАП със срок поне 6 м. На второ място, в Глава втора „Пребиваване на чужденци в Република България“, Раздел II „Постоянно пребиваване“, чл. 35, ал. 1, във вр. чл. 34, ал. 1, т. т. 1, 2 и 5 от ППЗЧРБ, отново посочват изискването за държавна такса, паспорт, свидетелство за съдимост, нотариална декларация от собственика за предоставяне на адрес на пребиваване и удостоверение за раждане. В конкретния случай е безспорно, че жалбоподателят е лице от български произход, влязъл законно в страната и не притежава виза за дългосрочно пребиваване, като по заявление с рег. № 517000-9803/02.06.2023 г. за предоставяне на право за постоянно пребиваване на чужденец в Република България до ответната администрация, подадено в срока по чл. 34, ал. 3 от ППЗЧРБ, е образувана административна преписка, която съдържа всички необходими документи. Спорният въпрос по преписката е във връзка с предоставения адрес на пребиваване на В. И. П.. По делото е приложена нотариално-заверена декларация, с която собственикът Б. С. М. предоставя на жалбоподателя адрес на пребиваване в [населено място], [улица]. Предоставянето на адреса и фактическото му обитаване от чужденеца е от особено значение за реализирането на контрола върху тях, посочен в чл. 8-10 от ППЗРБ, поради което, фиктивното посочване на адрес, само за целите на производството, е основание за отказ по чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ.

В конкретния случай, видно от докладна записка № 517р-17672/12.07.2023 г. служители на група „Миграция“ са посетили адрес в [населено място], за който се твърди да е декларираният от В. И. П., а именно [населено място], [улица]. В докладната записка е посочено, че при проверката е бил проведен разговор с лицето Е. С. „живуща на адреса“. Тя е заявила, че не познава лицето П. В. и същият не живее на

посочения адрес. Същевременно обаче, както се установи от изслушаните свидетелски показания на св. М., на посочения адрес се намира двуетажна къща с двор, която от едната страна на улицата е с № 21, а от другата страна, където живее г-жа Е. С. се води № 21А. Изложеното се подкрепя и от останалите, приобщени към делото доказателства - нотариален акт за прехвърляне на идеални части от недвижим имот № 46, том I, рег. № 394, дело № 42 от 2018 г.; скица на поземлен имот № 15-683506 от 29.07.2019 г. и един брой снимка, която визуализира къща - близък административен адрес: [населено място], [улица] и 21 А. В този смисъл и предвид разпоредбата на чл. 35 от АПК, според която индивидуалният административен акт се издава, след като се изяснят фактите и обстоятелствата от значение за случая и се обсъдят обясненията и възраженията на заинтересованите граждани и организации, ако такива са дадени, съответно направени, то съдът приема, че в конкретния случай административният орган не е направил необходимото и възможно, за да изясни фактите и обстоятелствата по преписката. По - конкретно, административният орган неправилно е направил извод за това, че жалбоподателят не пребивава на адреса само въз основа на една проверка на адреса на 06.06.2023 г. и само въз основа на заявеното от намиращата се на адреса г- жа Е. С., че жалбоподателят не пребивава на адреса. Също така, административният орган е можел да направи опит да се свърже с жалбоподателя чрез работодателя, тъй като по делото е представен трудовият договор по чл. 11, ал. 5 от ППЗЧРБ с работодател „ПВ-Петков“ ЕООД, за което дружество няма данни да не функционира. Тези проверки са били възможни и задължителни, особено при установеното по делото, че освен за определен период през месец март, във връзка със смъртта на баща му, няма данни жалбоподателят да е напуснал страната.

Доколкото извършената от служители на група „Миграция“ при ОДМВР С. проверка на място и събраната в тази връзка информация се опровергава от писмените доказателства по делото и от показанията на свидетеля Б. С. М., то настоящият състав дължи заключението за незаконосъобразност на направения от административния орган извод за наличие на пречка за издаване на разрешение за пребиваване в Република България – тази по чл. 26, ал. 1, вр. чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ. Съдът намира, че жалбоподателят се справя с тежестта на доказване, така както е посочена и разпределена в определението за насрочване на делото. От своя страна, административният орган е получил указанията на съда, че трябва да установи фактическите основания, посочени в оспорения административен акт. Фактът, че административният орган е проверил на дата 06.06.2023 г. адрес в [населено място], [улица], остава недоказан. Доказателствата по делото водят до извод, че провереният адрес е този на [улица]. Това от своя страна дискредитира тезата на административния орган, че В. П. е декларирал неверни данни, свързани с адреса, на който пребивава.

В допълнение трябва да се отбележи, че от свидетелските показания недвусмислено се установява, че на В. И. П. е предоставена стая за живеене в къщата на декларирания от него адрес, която той действително обитава с оглед извършваните от него строителни работи в [населено място]. Трябва да се има предвид, че семейството на жалбоподателя живее в [населено място] и е нормално той да пребивава известен период от време и при тях. В допълнение, при предходни посещения от служителите на група „Миграция“ фактът, че жалбоподателят живее там е потвърден и от майката на свидетеля М.. В този смисъл, чрез разпита на свидетели се цели разкриването на

факти и обстоятелства, които не могат да бъдат установени посредством писмени доказателства или друг вид доказателствени средства, като експертизи, оглед и т.н. Свидетелите излагат устно пред съда данни за факти, за които те си спомнят и за които смятат, че съществуват или са съществували в даден минал момент във и независимо от страните и независимо от съда. Затова как те са възприели тези факти или как ги възприемат е от значение мястото и вида на фактите, емоционалното състояние на възприемащия ги, неговото интелектуално ниво, възраст и др. Разбира се, тези разсъждения са валидни, когато свидетелските показания са дадени добросъвестно и честно, без да са неистински или укриващи истината. Съдът следва да възприеме, дали дадено събитие, описано от свидетеля се е случило или даден факт е съществувал, като се съобрази с множество елементи, като последователност, непротиворечивост, логическо изграждане, сетивни и емоционални връзки, волева насоченост и т.н., съдържащи се както в показанията, така и в останалия, събран по делото доказателствен материал. В разглеждания случай свидетелят М. изложи устно факти и обстоятелства, възприети от него в даден момент от миналото, за които той е запазил спомени в съзнанието си.

Съдът, съобразявайки се с изложените по-горе разсъждения намира, че показанията на свидетеля са последователни, непротиворечиви и лишени от елемент на заинтересованост, поради което същите следва да бъдат кредитирани.

В обобщение, безспорно се установи от доказателствата по делото, че проверката извършена от служителите на група „Миграция“ е била на адрес, различен от декларирания от В. И. П., предвид което не може да се очаква той да пребивава на него и констатациите на административния орган относно деклариране на неверни данни от жалбоподателя са неправилни и необосновани.

По отношение на обстоятелството, което е посочено в хода по същество, а именно, че от ДАНС има отрицателно становище, което е задължително за административния орган, настоящият състав намира следното: Съгласно разпоредбата на чл. 22, ал. 4 от ЗЧРБ, разрешението по ал. 1, т. 4 се издава след писмено становище от Държавна агенция "Национална сигурност", което има задължителен характер за дирекция "Миграция" и за отдел/сектор/група "Миграция" при областните дирекции на Министерството на вътрешните работи. По делото е приложено становище рег. № СГ – 31 – 2230 от 05.07.2023 г., изготвено от директор на ТДНС – С.. В това становище е посочено, че адресът на пребиваване на В. П. в [населено място], [улица] фиктивен. Как е установено това обстоятелство не става ясно. Очевидно е, че административният орган е основал своя акт на отделна проверка на място на дата 06.06.2023 г., макар и на съседен административен адрес. Въз основа на констатацията, че В. П. не живее на адреса в становището на директор на ТДНС – С. е посочено, че „предвид горното са налице липса на данни за доказване на достоверността, целта и условията на заявеното пребиваване на посочения в заявлението адрес, поради което на основание чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, Ви предоставяме горепосочената информация, за отношение по компетентност.“ В хода по съществото на делото изрично се посочи от страна на представител на ответника, че становището на ДАНС е част от мотивите за издаване на оспорения отказ. Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, ако не се докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит. Тоест в своето задължително становище (част от мотивите за издаване на акта) ДАНС е обсъждал

предпоставките на чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ. Оспореният отказ е издаден на основание чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ. В своята практика ВАС подчертава, че двете хипотези съдържат различни материалноправни предпоставки, които трябва да бъдат обект на самостоятелен (отделен) анализ от страна на административния орган. (Решение № 4387 от 10.04.2024 г. по адм. д. № 9461 / 2023 г. на ВАС, Четвърто отделение).

По делото е представено Свидетелство за съдимост от Министерството на правосъдието ЦАИС „Съдебен статус“ по отношение на лицето В. П.. Видно от това свидетелство В. П. е бил осъждан по дело С – 33 / 2008 г., НОХД на Районен съд – София, като съдебният акт е влязъл в сила на дата 24.03.2008 г. Жалбоподателят е бил осъден за престъпление по чл. 308, ал. 2, вр. ал. 1 НК (документно престъпление) на наказание „Лишаване от свобода“ за срок от една година, което е било отложено на основание чл. 6б, ал. 1 НК за срок от три години. Видно от посоченото свидетелство за съдимост жалбоподателят е бил реабилитиран на основание чл. 88а, ал. 1 НК, считано от 24.03.2016 г. Съгласно чл. 85 от НК, реабилитацията заличава осъждането и отменя за в бъдеще последиците, които законите свързват със самото осъждане, освен ако в някое отношение със закон или указ е установено противното. В докладната записка с рег. № 517р – 17672 от 12.07.2023 г., наред с обстоятелството, че В. П. не живее на адреса в [населено място], [улица], е посочено още, че от ТДНС – С. уведомяват, че В. П. е засечен да изготвя фалшиви документи. В тази връзка трябва да се посочи, че към настоящия момент осъждането на П. е заличено. Това означава, че последиците, които законите свързват със самото осъждане, освен ако в някое отношение със закон или указ е установено противното, се отменят за в бъдеще. В ЗЧРБ не се установиха разпоредби, които да установяват противното.

С оглед гореизложеното, и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът приема, че жалбата е основателна и издаденият отказ на основание чл. 26, ал. 1, във вр. с чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ трябва да се отмени, като незаконосъобразен.

Като се има предвид, че естеството на акта не позволява решаването на въпроса по същество, на основание чл. 173, ал. 2 от АПК, преписката трябва да се изпрати на компетентния административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. При новото разглеждане на заявлението на жалбоподателя административният орган следва да извърши преценка на относимите факти и обстоятелства в контекста на приложението на ЗЧРБ, приложим към посоченото от заявителя основание за предоставяне право на постоянно пребиваване и събраните в хода на административното и съдебното производство доказателства. Органът трябва да установи фактите и обстоятелствата относно наличието или отсъствието на основание за предоставяне на заявителя на право на постоянно пребиваване и да анализира представените по делото писмени доказателства, ако е необходимо да извърши и съответни проверки и да изиска допълнително уточнения и доказателства във връзка със заявеното искане. При повторното разглеждане на административната преписка трябва да се изиска отново становище от ДАНС, в което недвусмислено да се посочи оценка на предпоставките за правото на пребиваване. Приложеното по делото становище от ДАНС съдържа предимно информация за факти, и е изпратено на административния орган за „отношение по компетентност“.

На основание чл. 143, ал. 1 от АПК, ответната администрация следва да бъде осъдена да заплати на жалбоподателя сумата от 1 010 лв. Прилагайки чл. 143, ал. 1 от АПК, съдът уважава възражението на ответника по чл. 144 от АПК във вр. чл. 78, ал. 5 от

ГПК за прекомерност на адвокатското възнаграждение на жалбоподателя от 1 800 лв. , като намалява същото до 1 000 лв. За да процедира така съдът взема предвид минимума по чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения – 1 000 лв. и го отнася към фактическата и правна сложност на делото.

Въз основа на гореизложеното, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на В. И. П., гражданин на Молдова, с ЕГН [ЕГН] и ЛНЧ [ЕГН], съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 2, отказ за предоставяне на право на постоянно пребиваване в Република България с рег. № 5364р-23808/20.09.2023 г. , издаден от директора на Дирекция „Миграция“ към Министерството на вътрешните работи.

ИЗПРАЩА делото като преписка на директора на Дирекция „Миграция“ към Министерството на вътрешните работи за ново произнасяне по заявление с рег. № 5364р-23808/20.09.2023 г. за предоставяне на право за постоянно пребиваване на чужденец в Република България на жалбоподателя В. И. П., гражданин на Молдова, с ЕГН [ЕГН] и ЛНЧ [ЕГН], съд. адр. [населено място], [улица], ет. 2, като се съобразят мотивите на настоящото решение.

ОСЪЖДА МИНИСТЕРСТВОТО НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ да заплати на жалбоподателя В. И. П., гражданин на Молдова, с ЕГН [ЕГН] и ЛНЧ [ЕГН], съд. адр. [населено място], [улица], ет. 2, на осн. чл. 143, ал. 1 от АПК, сумата от 1 010 лв. деловодни разноси.

Решението подлежи на обжалване от страните, пред Върховен административен съд, в четиринадесетдневен срок от съобщението, че е изготвено.

СЪДИЯ: